

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 94/08-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti I. H., Maďarská republika, zastúpeného advokátom Mgr. A. Š., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007, za účasti Krajského súdu v Nitre, takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva I. H. podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 zrušuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2007 doručená sťažnosť I. H., Maďarská republika, v tom čase vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. A. Š., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 73/2007 a jeho uznesením z 15. mája 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite z 29. novembra 2006 sp. zn. ČVS: PPZ-44/BOK-C-2006 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) a d) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Tp 164/2006 z 1. decembra 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 74/2006 z 12. decembra 2006 bol sťažovateľ vzatý do väzby. Sudca pre prípravné konanie *„odôvodnil toto uznesenie existenciou skutočnosti, že v zmysle vzneseného obvinenia hrozí obvinenému vysoký trest odňatia slobody a tým, že obvinený je cudzinec a nie je záruka, že by po opustení územia SR chodil na úkony orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu“*.

Návrhom z 2. mája 2007 sp. zn. Kv 80/2006 požiadala Krajská prokuratúra v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) o predĺženie lehoty trvania väzby do 28. novembra 2007.

Sťažovateľ predmetný návrh na predĺženie väzby prevzal 15. mája 2007 spolu s výzvou okresného súdu, aby sa k nemu vyjadril v lehote piatich dní od doručenia, t. j. do

20. mája 2007. Obhajca sťažovateľa vyjadrenie k návrhu krajskej prokuratúry odoslal už 16. mája 2007.

Následne bolo sťažovateľovi doručené uznesenie sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/2007 z 15. mája 2007, ktorým predĺžila lehotu trvania jeho väzby do 28. novembra 2007. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu rozhodla o predĺžení jeho väzby v deň, keď mu len doručila (a aj jeho obhajcovi) návrh krajskej prokuratúry na jej predĺženie spolu s výzvou na vyjadrenie. Podľa názoru sťažovateľa *„týmto postupom sudkyňa zmarila moju možnosť sa k danému návrhu vyjadriť, i keď z mojej strany boli všetky určené lehoty dodržané“*.

Uznesenie okresného súdu o predĺžení väzby bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 21. mája 2007. Obhajca sťažovateľa podal sťažnosť proti predmetnému uzneseniu 24. mája 2007.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza:

„Dňa 24. 5. 2007 prišla za mnou do Ústavu na výkon väzby sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Nitra spolu s tlmočnicou a ešte jednou osobou (zrejme zapisovateľkou) s tým, že žiada moje vyjadrenie, či podávam proti prvostupňovému rozhodnutiu o predĺžení väzby sťažnosť. Na moju námietku, že žiadam, aby bol pri úkone prítomný môj obhajca, sa sudkyňa vyjadrila, že ona ho nechce a že ja ho nepotrebujem, lebo ona nie je vyšetrovateľ. Naďalej trvala na tom, aby som sa písomne vyjadril, či si sťažnosť podávam alebo nie. To všetko sa dialo bez prítomnosti môjho obhajcu, na ktorého prítomnosti som trval, pred uplynutím zákonnej lehoty na podanie sťažnosti, a bez toho, aby mi bol návrh na predĺženie väzby spolu s prvostupňovým rozhodnutím o jej predĺžení preložené do maďarského jazyka. Pod tlakom týchto okolností som podal nekvalifikovanú a neodôvodnenú sťažnosť, ktorá neobsahuje moje výhrady k postupu, ktorý predchádzal.“

Následne Krajský súd rozhodnutím 4 Tpo 27/2007 zo dňa 28. 5. 2007 moju sťažnosť zamietol. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozhodnutia, rozhodoval tento súd iba na základe mojej nezdôvodnenej sťažnosti a nezobral do úvahy žiadnu z námietok a argumentov uvedených v sťažnosti zaslanej mojím obhajcom.“

Podľa tvrdenia sťažovateľa „o mojom práve na osobnú slobodu, a teda o ďalšom zotrvaní vo väzbe bolo rozhodnuté bez toho, aby som dostal reálnu možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť, hoci som bol k takému vyjadreniu vyzvaný“.

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 73/2007 a jeho uznesením z 15. mája 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 došlo k porušeniu jeho základných práv:

- podľa čl. 17 ods. 2 ústavy tým, že mu bolo znemožnené reálne predniesť, či už osobne, alebo prostredníctvom jeho obhajcu argumenty nasvedčujúce záveru, že ďalšie trvanie jeho väzby je nezákonné,
- podľa čl. 47 ods. 2 ústavy tým, že okresný súd o úkone vykonanom 24. mája 2007 neupovedomil jeho obhajcu a skrátil mu zákonnú lehotu na podanie sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu o predĺžení väzby (keď trval na okamžitom vyjadrení, či sťažovateľ sťažnosť podáva, alebo nepodáva),
- podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že v rozpore s jeho právom podať sťažnosť v zákonom ustanovenej trojdňovej lehote okresný súd mu túto lehotu skrátil, pričom tento postup slúžil ako základ neskoršieho rozhodovania krajského súdu.

V tejto súvislosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že „právo I. H. priznané čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Nitra č. k. 2 Tp/73/07 zo dňa 15. 5. 2007 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Nitra č. k. 4 Tpo 27/2007 zo dňa 28. 5. 2007 a postupom Okresného súdu Nitra dňa 24. 5. 2007, porušené bolo“.

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal vyjadrenie okresného súdu a taktiež krajského súdu k sťažnosti. Vyjadrenie krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené 20. augusta 2007. Predseda krajského súdu v ňom okrem iného uviedol:

«Dňa 25. 5. 2007 bol tunajšiemu krajskému súdu predložený trestný spis, vedený na Okresnom súde Nitra (ďalej len „súd I. st.“) pod sp. zn. 2 Tp/73/2007, za účelom

rozhodnutia o sťažnosti obvineného, ním podanej proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 15. 05. 2007, ktorým mu bola podľa § 76 odsek 2 Trestného poriadku, účinného odo dňa 01. 01. 2006 (ďalej len „Tr. por.“), predĺžená lehota trvania väzby do dňa 28. 11. 2007.

Už označený spis bol v rovnaký deň, prostredníctvom elektronickej podateľne, pridelený na rozhodnutie do senátu 4 Tpo a bol zapísaný pod poradové číslo 27.

28. 05. 2007 bol, po naštudovaní trestného spisu predsedníčkou senátu 4 Tpo a sudkyňami tohto senátu, určený termín verejného zasadnutia na deň 28. 05. 2007, na ktorom bola podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Tr. por. zamietnutá sťažnosť obvineného.

V rovnaký deň bolo uznesenie písomne vyhotovené a po jeho opísaní, bolo dňa 28. 05. 2007 zaslané Krajskej prokuratúre v Nitre a trestný spis bol odovzdaný do podateľne tunajšieho krajského súdu, za účelom jeho zaslania súdu I. st.

Takýto procesný postup tunajšieho krajského súdu bol v súlade s článkom

a) 2 odsek 1, článkom 3 odsek 1 Úpravy ministra spravodlivosti č. 2466/97-43 zo dňa

14. 04. 1997, na zabezpečenie včasného konania a rozhodovania vo väzobných veciach

b) 5 odsek 4 „Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“,

§ 2 odsek 6, druhá veta, § 172 odsek 1, odsek 3, veta pred prvou čiarkou, § 180 Tr. por.»

Vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti bolo ústavnému súdu doručené 20. decembra 2007. Predseda okresného súdu v tomto vyjadrení okrem iného uvádza:

„... chcem poukázať, že sudkyňa Okresného súdu Nitra JUDr. B. J. na základe návrhu krajského prokurátora v Nitre na predĺženie lehoty trvania väzby, ktorý návrh bol predložený Okresnému súdu Nitra dňa 03. 05. 2007, sudkyňa tieto návrhy krajského prokurátora zaslala všetkým zúčastneným stranám, t. j. aj obvinenému a jeho obhajcovi. Dňa 15. 05. 2007 v predmetnej veci aj rozhodla, t. j. predĺžila lehotu trvania väzby u obvineného I. H. Toto uznesenie bolo obvinenému doručené dňa 22. 05. 2007 a takisto jeho obhajcovi bolo toto uznesenie doručené dňa 22. 05. 2007. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do troch dní od jeho oznámenia.

Sudkyňa dňa 24. mája 2007 poverila vyššiu súdnu úradníčku JUDr. M. J., aby v Ústave na výkon väzby v Nitre bol vypočutý obvinený I. H., či porozumel uzneseniu o predĺžení väzby a či proti tomuto uzneseniu podáva sťažnosť. Nie je pravdou, že by toto

uznesenie obvinenému nebolo pretlmočené, lebo dňa 24. mája 2007, keď obvinený bol vypočúvaný, bol tam prítomný i ustanovený tlmočník Ing. E. K. Z písomného vyjadrenia jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že proti uzneseniu o predĺžení väzby sp. zn. 2 Tp/73/2007 zo dňa 15. 05. 2007 obvinený podal sťažnosť a nesúhlasil s tým, aby bola väzba predĺžená. I keď na tomto úkone nebol obhajca obvineného, som toho názoru, že nedošlo zo strany súdu k porušeniu Ústavy Slovenskej republiky tak, ako to vo svojej sťažnosti uvádza obhajca obvineného.

Sudca pre prípravné konanie JUDr. B. J. na základe sťažnosti obvinených proti predĺženiu lehoty trvania väzby predložila spis na rozhodnutie Krajskému súdu v Nitre dňa 25. mája 2007. Krajský súd v Nitre vo veci rozhodol pod číslom 4 Tpo/27/07 zo dňa 28. mája 2007.“

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal tiež spis okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/2007, z ktorého okrem skutočností uvádzaných v sťažnosti zistil najmä tieto skutočnosti relevantné na jeho rozhodnutie v predmetnej veci:

1. Návrh krajskej prokuratúry na predĺženie lehoty väzby s výzvou na vyjadrenie do 5 dní (t. j. do 20. mája 2007) prevzal sťažovateľ a jeho právny zástupca 15. mája 2007.

2. Vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa k návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie väzby zo 16. mája 2007 bolo okresnému súdu doručené 18. mája 2007.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Tp 73/07 z 15. mája 2007 rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby do 28. novembra 2007. Proti tomuto uzneseniu podali sťažnosť právny zástupca sťažovateľa aj sťažovateľ 24. mája 2007 (v maďarskom jazyku).

4. *Právny zástupca sťažovateľa v sťažnosti podanej 24. mája 2008 okrem iného uviedol:*

«... Dňa 15. 05. 2007 som prevzal predmetný návrh na predĺženie väzby spolu s výzvou súdu, aby som sa k nemu vyjadril v lehote 5 dní od doručenia, t. j. do 20. 05. 2007. Uvedený pokyn som v plnom rozsahu rešpektoval, a vyjadrenie som vzhľadom na naliehavosť veci zaslal už 16. 05. 2007. Ako však vyplýva z doručeného uznesenia o predĺžení lehoty väzby, sudca pre prípravné konanie rozhodol už 15. 05. 2007, a teda pred tým ako vôbec mohlo byť vyjadrenie obhajoby súdu doručené. To znamená, že námietky a žiadosti obhajoby neboli pri rozhodovaní sudcu zohľadnené do úvahy.

Podľa názoru obhajoby bolo týmto postupom pri rozhodovaní sudcu pre prípravné konanie o základnom ľudskom práve a slobode obvineného - t. j. o jeho práve na osobnú slobodu, rozhodnuté bez toho, aby dostal reálnu možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť, hoci bol k takému vyjadreniu vyzvaný. Tým bola v jeho neprospech porušená zásada rovnosti strán, v dôsledku čoho je vydané rozhodnutie nezákonné.

Vo vzťahu k dĺžke väzby a dôvodom predĺženia väzby uvedeným v napadnutom uznesení súdu žiadam, aby súd zbral do úvahy nasledovné skutočnosti.

Ako vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky (Nález sp. zn. II. ÚS 55/98, z 18. 10. 2001) „Aj keď nepriame dôkazy môžu odôvodniť väzbu stíhanej osoby v jej počiatočnej fáze, plynutím času nevyhnutne strácajú na dôležitosti, najmä ak postup vo vyšetrovaní nedovoľuje zistiť žiadny ďalší dôkaz.“

Podľa presvedčenia obhajoby, v súčasnom štádiu konania vykonané dôkazy výrazne spochybňujú záver vyšetrovateľa o tom, že obvinený naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie a súčasne sa zvýšila pravdepodobnosť, že neskôr dôjde k jeho oslobodeniu spod obžaloby. Uvedené tvrdenie vyplýva z toho, že obvinenie bolo obvinenému vznesené len na podklade tej skutočnosti, že sa dňa 28. 11. 2006 počas prehliadky iných priestorov vykonaných v N. na C. ul., obvinený nachádzal v týchto priestoroch, pričom ako bolo vykonanou prehliadkou zistené, bola tu pestovaná marihuana. Ako vyplýva zo samotnej prehliadky tohto miesta a bolo potvrdené neskoršími výpoveďami obvinených, boli tieto priestory vnútorne členené a vzájomne oddelené priečkami s uzamykanými dverami. Zároveň vyšlo najavo, že obvinený, ktorý bol zjednaný na zámočnícke práce a tieto aj vykonával, v prípade že bolo potrebné v objekte prespať, musel požiadať o súhlas a až na základe toho tak mohol urobiť. Zo všetkých týchto skutočností vyplýva, že pohyb obvineného po objekte bol regulovaný, obvinený nemal prístup do všetkých častí objektu. Preto samotná skutočnosť, že sa počas vykonanej prehliadky nachádzal v týchto priestoroch nie je priamym dôkazom o tom, že by obvinený vedel alebo musel vedieť o pestovaní marihuany. V tejto súvislosti považujem za potrebné uviesť aj to, že vyšetrovateľ žiadnym objektívnym dôkazom (či už stermi z rúk obvineného alebo vzatím odtlačkov prstov z náradia, ktoré sa zrejme pri pestovaní muselo používať) nedoložil, že by obvinený akokoľvek manipuloval s marihuanou, a súčasne tým vzal

obvinenému možnosť preukázať pravdivosť jeho tvrdenia, že sa nepodieľal na pestovaní marihuany v objekte.

Počas celého prípravného konania nebol okrem vypracovania znaleckého posudku na množstvo marihuany vykonaný vo vzťahu k obvinenému žiadny dôkaz, ktorý by dokazoval vedomosť a úmysel pestovať v objekte marihuanu a ani nemožno vykonanie takého dôkazu očakávať. Preto v súčasnom štádiu konania, kedy zrejme nemožno reálne očakávať uloženie trestu odňatia slobody a už vôbec nie v pôvodne predpokladanej výške, dochádza väzobným stíhaním k narušeniu primeranej a spravodlivej rovnováhy medzi záujmom štátu na riadnom vyšetrení trestnej činnosti a právom na osobnú slobodu obvineného, a to v jeho neprospech.

Čo sa týka tvrdenia krajského prokurátora, ktoré uviedol vo svojom návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, a síce, že obvinený sa (spolu s ostatnými obvinenými) dopustil závažnej trestnej činnosti, uvádzam, že toto tvrdenie, vyslovené v súčasnom štádiu konania a bez akéhokoľvek podkladu je porušením zásady prezumpcie neviny, je nepodložené a tendenčné, a preto žiadam, aby sa súd nedal týmto tvrdením ovplyvniť a pri svojom rozhodovaní na neho neprihliadal. Rovnako žiadam, aby súd neakceptoval označovanie obvineného ako robotníka - záhradkára, nakoľko pre záver že by sa podieľal na pestovaní marihuany nesvedčí žiaden dôkaz. Práve naopak, ako vyplýva z vyššie uvedených skutočností, krajský prokurátor ignoruje skutočnosti, z ktorých vyplýva, že obvinený nemusel o pestovaní marihuany v objekte vedieť.

Vo vzťahu k argumentácii o tom, že je tu obava, že obvinený sa bude vyhýbať trestnému stíhaniu tým, že sa môže nedostavovať na úkony trestného konania, ktorú sudca pre prípravné konanie vyslovil pri jeho vzatí do väzby uvádzam, že obvinený je síce cudzincom, avšak táto skutočnosť nie je väzobným dôvodom a ani nemôže sama osobe zdôvodniť obavu z takého vyhýbania sa. Preto tento záver považujem za nepodloženú abstraktnú úvahu. Navyiac, nakoľko obava z vyhýbania sa trestnému stíhaniu bola vyvodená len so samotnej skutočnosti, že obvinený je cudzincom, došlo týmto postupom k porušeniu jeho práva podľa článku 12 ods. 2 v spojení s článkom 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Nesprávnosť danej úvahy spočíva nakoniec aj v tom, že súd nevzal do úvahy skutočnosť, že ani prípadná neúčast' obvineného na úkonoch slovenských orgánov činných

v trestnom konaní a súdov nebráni týmto orgánom ďalej pokračovať v trestnom konaní proti obvinenému, napr. formou konania proti ušlému. Ako však uviedol aj Ústavný súd Slovenskej republiky (Nález sp. zn. III. ÚS 38/01, z 11. 10. 2001) v takom prípade by obvinený riskoval najmä: stratu najvhodnejších praktických možností pre spravodlivý trestný proces na území Slovenskej republiky, odsúdenie ako ušlý v Slovenskej republike (a následný výkon v Maďarskej republike) alebo odovzdanie trestného konania proti nemu zo Slovenskej republiky do Maďarskej republiky a jeho stíhanie tam. Z toho teda vyplýva, že obvinený, ktorý si samozrejme je uvedených následkov vyhýbania sa trestnému stíhaniu vedomý, by si týmto postupom podstatne sťažil svoju procesnú situáciu.

Som presvedčený, že ďalej pokračujúce obmedzenie osobnej slobody obvineného nemožno v súčasnom štádiu už považovať za primerané a ani za nevyhnutné, a preto je v rozpore s § 76 ods. 1 Tr. por.

Preto žiadam, aby súd zrušil napadnuté uznesenie a prehodnotil opodstatnenosť a nevyhnutnosť väzobného stíhania obvineného, a aby obvineného prepustil z väzby na slobodu.»

5. Okresný súd predložil spis krajskému súdu 24. mája 2007 za účelom rozhodnutia o sťažnostiach obvinených proti predĺženiu väzby. V ten istý deň krajský súd vrátil okresnému súdu predmetný trestný spis s poukazom, že mu bol predložený predčasne, keďže „je evidentné, že absentujú doručky od uznesenia zo dňa 15. 05. 2007 od všetkých obvinených, a taktiež od niektorých obhajcov“.

6. Prípisom z 24. mája 2007 okresný súd požiadal krajskú prokuratúru o výsluch obvinených v trestnej veci - obvineného R. M. a spol., t. j. vrátane sťažovateľa.

7. Dňa 24. mája 2007 sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu vydala poverenie vyššej súdnej úradníčke JUDr. M. J. na výsluch obvinených a zároveň opatrením pribrala do konania tlmočníkov z jazyka maďarského do jazyka slovenského a z jazyka nemeckého do jazyka slovenského zapísaných v zozname tlmočníkov krajského súdu.

8. Poverená vyššia súdna úradníčka za prítomnosti tlmočníka vykonala 24. mája 2007 v Ústave na výkon väzby Bratislava výsluch sťažovateľa. V zápisnici o výsluchu sťažovateľ uviedol: „Volám sa I. H. Rozumiem všetkému, čo mi pán tlmočník hovorí. Uznesenie OS Nitra z 15. 5. 2007 som prevzal, viem, že mi bola predĺžená lehota väzby do 28. 11. 2007. Voči tomuto uzneseniu podávam sťažnosť, nesúhlasím s tým, aby bola väzba

predĺžená. Žiadam, aby som bol okamžite prepustený z väzby. Nič som nevykonal. Túto žiadosť odôvodňujem aj tým, že musím pracovať, som 5 rokov rozvedený, mám 3 vyživovacie povinnosti. Zatiaľ ich platí štát, ale ja to budem musieť vrátiť. Mám dlh aj voči banke. Nevieť, či môj advokát podal sťažnosť. Ešte chcem uviesť, že na uznesenie o predĺžení väzby som podal isté podanie. Napísal som ho dnes. Zajtra ho odovzdám ZVJS. Uviedol som tam, že som vymenoval svoje problémy, nič som nespáchal. Podanie je napísané v maďarskom jazyku. Som si istý, že na mojich rukách žiadne omamné látky neboli. Advokáta som videl naposledy 10. 4. 07, keď tu bol. Nevieť, nemám viac čo k veci uviesť.“

9. Dňa 25. mája 2007 okresný súd opätovne predložil predmetný súdny spis krajskému súdu za účelom rozhodnutia o sťažnostiach obvinených proti uzneseniu o predĺžení lehoty trvania väzby.

10. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu z 28. mája 2007 v trestnej veci sťažovateľa vyplýva, že jeho predmetom bolo rozhodovanie o sťažnostiach obvinených (vrátane sťažnosti sťažovateľa) proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/2007 z 15. mája 2007. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 sťažnosť sťažovateľa (ako aj ďalších obvinených) podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodnú zamietol. Z obsahu spisu vyplýva, že krajský súd rozhodoval vo vzťahu k sťažovateľovi len na základe sťažnosti, ktorú podal do zápisnice počas výsluchu vykonaného 24. mája 2007 v Ústave na výkon väzby Bratislava vyššou súdnou úradníčkou, pričom na jeho písomnú sťažnosť ani sťažnosť jeho právneho zástupcu z 24. mája 2007 krajský súd neprihliadol, keďže ich nemal v čase rozhodovania k dispozícii. Podľa zápisu neverejné zasadnutie príslušného senátu krajského súdu bolo skončené o 9.15 h.

11. Sťažnosť právneho zástupcu sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/2007 z 15. mája 2007 (bod 4) bola okresnému súdu doručená 28. mája 2007 o 9.17 h a krajskému súdu 28. mája 2007 o 10.27 h, t. j. v čase, keď už bolo neverejné zasadnutie krajského súdu v trestnej veci sťažovateľa skončené.

12. Sťažnosť sťažovateľa napísaná v maďarskom jazyku proti uzneseniu okresného súdu z 15. mája 2007 spomenutá pri jeho výsluchu (bod 8) bola okresnému súdu doručená 29. mája 2007 a preložená do slovenského jazyka 20. júna 2007. Z prekladu vyplýva, že

v sťažnosti nie sú uvedené iné skutočnosti, ako sťažovateľ uviedol pri výsluchu konanom 24. mája 2007 (bod 7), okrem prísľubu, že na „*každý výsluch a pojednávanie by som sa ustanovil, vrátim sa*“.

13. Nad rámec sťažnosti ústavný súd zo spisu zistil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Tp 188/2007 zo 7. novembra 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 45/2007 z 26. novembra 2007 bola väzba sťažovateľa opätovne predĺžená do 28. marca 2008.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 94/08-21 z 13. marca 2008 ju v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007, prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti odmietol.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa a predseda krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Vzhľadom na tieto oznámenia ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedu krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené 14. apríla 2008. Okrem iného sa v ňom uvádza:

«... 25. mája 2007 bol tunajšiemu krajskému súdu doručený trestný spis, vedený na Okresnom súde Nitra (ďalej v texte len „súd I. st.“) pod sp. zn. 2Tp/73/2007, za účelom rozhodnutia o sťažnosti obvineného, ním podanej proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 15. mája 2007 vedenom pod sp. zn. 2Tp/73/2007...

Už označená sťažnosť bola v rovnaký deň, prostredníctvom aplikácie (§ 5 ods. 2 písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce), pridelená na konanie a rozhodnutie do súdneho oddelenia „4Tpo“ a zapísaná pod poradové číslo „27“.

28. mája 2007 bol, po naštudovaní trestného spisu predsedníčkou senátu „4Tpo“ a sudkyňami tohto senátu, určený termín neverejného zasadnutia na deň 28. mája 2007, na ktorom bola podľa § 193 ods. 1 písmeno (ďalej v texte len „písm.“) c/ Tr. por. zamietnutá sťažnosť obvineného, ním podaná proti už označenému uzneseniu súdu I. st.

V rovnaký deň bolo uznesenie písomne vyhotovené a po jeho opísaní, bolo dňa 28. mája 2007, zaslané

- Krajskej prokuratúre v Nitre

- faxom, ako i poštou, ÚVV Bratislava - Chorvatska 5

a trestný spis bol odovzdaný do podateľne tunajšieho krajského súdu, za účelom jeho vrátenia súdu I. st.

Takýto procesný postup tunajšieho krajského súdu bol v súlade s čl.

a) 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 „Úpravy ministra spravodlivosti č. 2466/97-43, zo dňa 14. apríla 1997, na zabezpečenie včasného konania a rozhodovania vo väzobných veciach“

b) 5 ods. 4 „Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“

c) 8 ods. 2, prvá veta, ods. 5 „Listiny základných práv a slobôd“

§ 2 ods. 6, druhá veta, § 172 ods. 1, ods. 3, veta pred prvou čiarkou, § 180 Tr. por.

Či boli porušené, obvineným namietané jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, 47 ods. 2 Ústavy SR, už označeným uznesením tunajšieho krajského súdu, je oprávnený vysloviť iba ÚS SR (čl. 127 ods. 1 Ústavy SR).

Z uvedených zistení je nepochybné, že

- koniec šesť mesačnej lehoty väzby u obvineného pripadol na deň 28. mája 2007 (§ 63 ods. 1, ods. 4, prvá veta Tr. por.)

- už označený trestný spis súdu I. st. bol tunajšiemu krajskému súdu doručený dňa 25. mája 2007 (v piatok).

Objektívne nebolo preto možné zabezpečiť, aby obvinený osobne, alebo prostredníctvom jeho obhajcu predniesol argumenty o nezákonnosti ďalšieho trvania väzby u neho tak, ako sa toho obvinený v sťažnosti domáhal, pretože tunajší krajský súd musel

o ním podanej sťažnosti, rozhodnúť najneskôr v nasledujúci pracovný deň - pondelok, to znamená dňa 28. mája 2007 (§ 192 ods. 4 Tr. por.).

Zo sťažnosti obvineného, ako i obsahu spisu, vedeného na súde I. st. pod sp. zn. 2Tp/73/2007, je nepochybné, že obvinený pri výsluchu, dňa 24. mája 2007, sám podal sťažnosť proti uzneseniu, ktoré bolo doručené jeho obhajcovi dňa 21. mája 2007 a jemu dňa 22. mája 2007 (§ 186 ods. 1, časť prvej vety pred spojkou „alebo“ Tr. por.), nebol preto povinný ju písomne odôvodniť (§ 189 ods. 3 Tr. por.)

Keďže obvinený sám podal sťažnosť dňa 24. mája 2007, pripadol síce koniec lehoty na podanie sťažnosti na deň 25. mája 2007 (§ 186 ods. 2, § 187 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), avšak nič nebránilo súdu I. st. predložiť obvineným podanú sťažnosť tunajšiemu krajskému súdu, dňa 25. mája 2007.

Obhajca písomne odôvodnenú sťažnosť nepodal za obvineného, pretože tento ju podal sám. Nebolo preto potrebné postupovať podľa § 189 ods. 3 Tr. por.

Táto bola tunajšiemu krajskému súdu doručená dňa 28. mája 2007, o 10:27 hodine (neverejné zasadnutie bolo skončené v tento deň o 09:17 hodine). Nemohlo byť preto objektívne, pri rozhodovaní, prihliadnuté na dôvody v nej uvádzané.»

Ústavný súd zaslal vyjadrenie predsedu krajského súdu na vedomie a zaujatie stanoviska v určenej lehote (21 dní od doručenia) právnenému zástupcovi sťažovateľa. Právny zástupca sťažovateľa v určenej lehote a ani do dňa rozhodovania o sťažnosti stanovisko k vyjadreniu predsedu krajského súdu ústavnému súdu nedoručil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Uznesením sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 krajský súd zamietol ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/2007 z 15. mája 2007.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia skonštatoval, odvolávajúc sa na predchádzajúce uznesenia okresného súdu a krajského súdu týkajúcich sa vzatia sťažovateľa do väzby, že dôvody väzby v nezmenenom rozsahu ďalej trvajú. V tejto súvislosti vo vzťahu k osobe sťažovateľa poukázal, že u sťažovateľa ako u cudzieho štátneho príslušníka, nezamestnaného vo svojom domovskom štáte, zdržiavajúceho sa na území Slovenskej republiky bez riadneho prihlásenia na prechodný pobyt a dôvodne podozrivého zo závažnej trestnej činnosti trvá dôvod útekovej väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a ďalej okrem iného uviedol:

„V prejednávanom prípade, tak orgány prípravného konania, ako aj sudkyňa pre prípravné konanie postupovali dôsledne v súlade s ustanovením § 76 Trestného poriadku Zákona č. 301/2005 Z. z., pričom boli nimi dodržané všetky zákonné lehoty stanovené podľa jednotlivých odsekov tohto citovaného ustanovenia, ktorými sa rozhoduje o ďalšom trvaní väzby.

V posudzovanej veci aj podľa názoru krajského súdu, nebolo možné vzhľadom na vyvstávajúcu nutnosť vykonania dôkazov za účelom objektívneho vyšetrovania veci doposiaľ skončiť vyšetrovanie tak, ako na to dôvodne poukazoval vo svojom návrhu jednak krajský prokurátor a následne v dôvodoch napadnutého uznesenia aj sudkyňa pre prípravné konanie.“

Podstatou sťažnosti v časti, v ktorej bola prijatá na ďalšie konanie, je tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd sa vo svojom uznesení sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007, ktorým sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty väzby sp. zn. 2 Tp 73/07 z 15. mája 2007 zamietol, vôbec nezaoberal s písomnými argumentmi jeho sťažnosti podanej prostredníctvom obhajcu.

Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy. V súvislosti so svojim ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V okolnostiach prípadu preto nebolo úlohou ústavného súdu posudzovať, či väzba sťažovateľa mala, alebo nemala byť predĺžená. Musel však zaujať stanovisko k tomu, či krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby postupoval ústavne akceptovateľným spôsobom a či namietaným uznesením neporušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy.

Súčasťou základného práva podľa čl. 17 ods. 2 (ako aj základného práva podľa čl. 17 ods. 5) ústavy je aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04). V súvislosti týmto právom sa ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne odvoláva na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Medzi požiadavky preskúmania zákonnosti väzby a rozhodnutia o nej v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru patria najmä:

- účinná kontrola zákonnosti väzby (rozsudok ESLP z 10. októbra 2000 vo veci Grauzinis v. Litva, No. 37 975/97),

- *podstatné opatrenie, ktoré zabezpečí jedincovi procesnú spravodlivosť („substantial measure of procedural justice“; rozsudok ESĽP z 20. júna 2002 vo veci Al-Nashif and others v. Bulharsko, No. 50963/99),*

- *vzhľadom na dramatický vplyv pozbavenia osobnej slobody na základné práva jedinca konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí v zásade spĺňať základné požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESĽP z 13. februára 2001 vo veci Garcia Alva v. Nemecko, No. 23541/94), pričom princíp spravodlivosti („fairness“) v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné dôvody (rozhodnutie ESĽP o prijateľnosti sťažnosti z 26. februára 2002 vo veci Bufferne v. Francúzsko, No. 54367/00),*

- *primeraná súdna odpoveď („adequate judicial response“; rozsudok ESĽP z 10. októbra 2000 vo veci Grauslys v. Litva, No. 36743/97).*

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 79/02 zdôraznil, že v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú potrebné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť, s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú.

Podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku treba v odôvodnení uznesenia, ak to prichádza podľa povahy veci do úvahy, uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na podklade ktorých posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým môže sťažovateľ podať sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Zo sťažnosti, ktorú podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu, vyplýva, že uznesenie okresného súdu, ktorým rozhodol o predĺžení lehoty trvania jeho väzby, napadol z troch dôvodov:

a) z dôvodu porušenia práva na obhajobu, keďže okresný súd vydal toto uznesenie bez toho, aby mal k dispozícii vyjadrenie sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu k návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie väzby,

b) z dôvodu tvrdenia o neexistencii dôkazov preukazujúcich dôvodnosť podozrenia, že skutok bol spáchaný sťažovateľom, a

c) z dôvodu tvrdenia o neexistencii dôvodu útekovej väzby.

Krajský súd sa argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti sťažovateľa podanej prostredníctvom jeho právneho zástupcu vôbec nezaoberal, pričom predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol, že krajský súd v čase rozhodovania nemal túto sťažnosť k dispozícii. Krajský súd rozhodoval len na základe sťažnosti sťažovateľa podanej do zápisnice počas jeho výsluchu konaného 24. mája 2007. Predseda krajského súdu v tejto súvislosti argumentuje, že „tunajší krajský súd musel o ním podanej sťažnosti, rozhodnúť najneskôr v nasledujúci pracovný deň - pondelok, to znamená dňa 28. mája 2007 (§ 192 ods. 4 Tr. por.)“, a dodáva: „Keďže obvinený sám podal sťažnosť dňa 24. mája 2007, pripadol síce koniec lehoty na podanie sťažnosti na deň 25. mája 2007 (§ 186 ods. 2, § 187 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), avšak nič nebránilo súdu I. st. predložiť obvineným podanú sťažnosť, na rozhodnutie tunajšiemu krajskému súdu, dňa 25. mája 2007.“

Podľa názoru ústavného súdu nebol postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení trvania jeho väzby z ústavného hľadiska akceptovateľný, a to z týchto dôvodov:

a) z obsahu spisu okresného súdu krajský súd mohol a mal zistiť, že okresný súd rozhodol o predĺžení väzby sťažovateľa bez toho, aby mal k dispozícii jeho vyjadrenie (resp. vyjadrenie jeho právneho zástupcu) k návrhu krajského prokurátora, hoci mu bolo doručené v ním určenej lehote; krajský súd sa týmto zjavným procesným pochybením

okresného súdu v odôvodnení namietaného uznesenia vôbec nezaoberal, a to napriek tomu, že § 192 ods. 1 Trestného poriadku mu to výslovne ukladá,

b) z výsluchu sťažovateľa konaného 24. mája 2007 vyplýva, že sťažovateľ podal aj písomnú sťažnosť proti označenému uzneseniu okresného súdu, pričom krajský súd nevyvinul žiadne úsilie smerujúce k tomu, aby si ho zadovážil, prípadne zistil, či bolo skutočne podané,

c) vzhľadom na okolnosti prípadu, osobitne skutočnosť, že okresný súd doručil krajskému súdu spis ešte pred uplynutím lehoty na podanie sťažnosti, bolo žiaduce, aby si krajský súd ešte pred rozhodnutím vo veci overil, či medzitým neboli okresnému súdu doručené ďalšie písomnosti relevantné na jeho rozhodovanie, resp. určiť čas neverejného zasadnutia tak, aby tieto skutočnosti bolo možné overiť,

d) obrana krajského súdu „... Obhajca písomne odôvodnenú sťažnosť nepodal za obvineného, pretože tento ju podal sám. Nebolo preto potrebné postupovať podľa § 189 ods. 3 Tr. por.“ uvedená v citovanom vyjadrení jeho predsedu je založená na neopodstatnene reštriktívnom výklade § 189 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je z hľadiska ústavnej ochrany základných práv a slobôd neprijateľný. „Podľa názoru ústavného súdu zmysel právnej úpravy § 189 ods. 3 Trestného poriadku ukladajúcej tam uvedeným osobám povinnosť odôvodniť sťažnosť spočíva v predpoklade o znalosti práva týchto osôb, vrátane obhajcu, preto súd rozhodujúci o sťažnosti sa nemôže zbaviť povinnosti preskúmať tieto dôvody len preto, že obvinený podá sám sťažnosť, ktorú neodôvodní (a ani nie je povinný odôvodniť)“ [III. ÚS 115/08]. V danom prípade je neprijateľnosť citovanej argumentácie krajského súdu o to silnejšia, že sťažovateľ podal predmetnú sťažnosť z 24. mája 2007 počas výsluchu a na podnet vyššej súdnej úradníčky poverenej okresným súdom, čo z obsahu spisu zjavne vyplývalo. V okolnostiach prípadu krajský súd svojím postupom (a predtým tiež okresný súd) znemožnil sťažovateľovi využitie kvalifikovanej právnej pomoci poskytnutej mu jeho právnym zástupcom za účelom ochrany jeho základného práva vyplývajúceho mu z čl. 17 ods. 2 ústavy.

Za daných okolností je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska neakceptovateľný nielen postup krajského súdu predchádzajúci vydaniu namietaného uznesenia, ale aj samotné uznesenie, keďže je z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z § 176 ods. 2 Trestného poriadku nepreskúmateľné. Spôsob preskúmania sťažnosti musí totiž súd

rozhodujúci o sťažnosti (a teda aj o zákonnosti väzby) uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Ústavne akceptovateľný môže byť len vtedy, ak zodpovedá požiadavkám uvedeného ustanovenia Trestného poriadku, ako aj už uvedeným ústavným požiadavkám vychádzajúcim aj z judikatúry ESLP.

Keď sa odvolací súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o predĺžení lehoty trvania väzby nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (obvineného), resp. jeho právneho zástupcu adekvátne a preskúmateľne, alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo sťažovateľa podať návrh na konanie, v ktorom by súd rozhodol o zákonnosti väzby, vyplývajúce z čl. 17 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd namietaným uznesením, ktorým nebola dôsledne preskúmaná sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty trvania jeho väzby, porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, pričom zároveň svojím postupom znemožnil sťažovateľovi využiť jeho právo na právnu pomoc, čím došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Rozhodnutie (všeobecného) súdu nemôže byť ústavne akceptovateľné, ak konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné práva alebo slobody účastníka konania a ak medzi týmto porušením a namietaným rozhodnutím existuje priama príčinná súvislosť.

Ústavný súd preto vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 27/2007 z 28. mája 2007 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy (bod 1 výrokovej časti nálezu), a toto uznesenie zrušil (bod 2 výrokovej časti nálezu).

Ústavný súd nevrátil vec krajskému súdu, aby o nej ďalej konal a opäť rozhodol, pretože právne účinky namietaného rozhodnutia krajského súdu z 28. mája 2007 boli časovo obmedzené dobou, na ktorú bola namietaným uznesením krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Tp 73/07 z 15. mája 2007 predĺžená lehota trvania väzby sťažovateľa (do 28. novembra 2007), pričom v súčasnosti už tieto právne účinky netrvajú, a navyše sťažovateľ bol medzičasom podľa zistenia ústavného súdu prepustený z väzby na slobodu.

Sťažovateľ nežiadal priznanie primeraného finančného zadosťučineniu ani úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Preto ústavný súd o tom nerozhodoval.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2008